

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

IV. évfolyam, 21. szám

2014. október 27.

Iskola

Igazából már jó ideje bosszant valami, de mindeddig nem akartam írni róla. A történet talán akkor kezdődött, amikor a nagyobbik lányom hetedikes korában azzal jött haza az iskolából, hogy kompetencia felmérésen értő olvasásból ő volt a legjobb az osztályban. Természetesen jól összevitakoztunk, mert azt mertem mondani, hogy a mi időnkben, ha valaki harmadikos korában nem tudta visszamondani, amit olvasott, az jobban tette, ha az az évi könyveit megbecsülte, mert a következő évben is azokat kellett használnia.

Aztán fokozta a dolgot, hogy meghallottam, magyar érettségien szövegértési feladatok vannak. Rendesen felment bennem a pumpa. Valaki úgy megy érettségizni, hogy nem tudja, mit olvasott, vagy nem tudja mit jelent, amit elolvasott?! De szerintem az magánügy, hogy kit mi bosszant fel. Bár talán ki lehet jelenteni, hogy valami nem stimmel az oktatás terén.

Az utolsó csepp a pohárban, amiért tollat ragadtam (illetve billentyűzetet), pár hete történt. Az egyik rádió reggeli műsorában volt egy játék, ami egy hétig tartott és ötven nyomtatót ajánlottak fel, hogy a rászoruló intézmények ne szenvedjenek hiányt. Három kérdésre kellett válaszolni. Az elsőért három, a másodikért öt, a harmadikért tíz nyomtató járt (öt játéknapp, ötven nyomtató). A kérdések nagyon színvonalasak voltak: kb az első, honnan telefonál, a második, hogy melyik megyében van, a harmadik már kicsit nehezebb (hol van a parlament: Budán vagy Pesten?). Az egyik nap egy komplett tanári kar jelentkezett a játékra. Az első két kérdés simán ment. Volt ott mindenféle szakos tanár és a műsorvezető meg is jegyezte a harmadik kérdés előtt, hogy ez már csak formalitás. Aztán megkérdezte: Melyik uralkodóházból származott Nagy Lajos királyunk? Olyan nagy csendet legutóbb akkor hallottam, amikor anyagismeret órán Bódor tanár úr megkérdezte: Ki szeretné a vas-karbid diagramot felrajzolni? (Egyébként Anjou, és általános iskola hatodik osztályos tananyag.)

Hogy még fokozzuk a dolgot, rá két napra szintén tanári kar játszott, de ők rutinosan, az első kérdés után kiszálltak, azzal a kifogással, hogy nem akarják másoktól elvenni a lehetőséget (a matektanár biztosan nem volt benn a tanáriban, hogy kiszámolja nekik, hogy mindennap tíz nyomtató jár). Már kezdem érteni, hogy miért kell tizennyolc évesen a gimnáziumi érettségien megkérdezni a diákot, hogy el tudja-e olvasni a feladatot.

Ha már torta, akkor a hab se maradjon le a sütiről: a következő héten a királyi televízió híradójában siker sztoriként számoltak be arról, hogy a pedagógusok szeptemberben újabb béremelést kaptak, nem is keveset és ez egy év alatt a harmadik emelés volt. Erre pöccentem be igazán. Mi, vasutasok négy év alatt kaptunk 2,4%-ot, miközben hála az adóváltozásoknak és az új MT-nek, elvesztettünk úgy 10%-ot. Ráadásul a vizsgákon sem nagyon díjazták, ha kimarad egy „a” betű.

Félreértés ne essék, ismerek nagyon jó tanárokat, lelkiismeretes pedagógusokat, akik valóban Tanítanak és becsületesen megoldoznak az elismerésekért, épp ezért felmerül a kérdés: miért csak a vasutasokat lehet ennyire elnyomni (anyagilag és erkölcsileg is)?

Márta István

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Fészbukszabi

Gyakran mondjuk és tapasztaljuk is, olyan gyorsan változnak az életkörülmények és feltételek, hogy már tíz évvel korábbi önmagunkra is alig ismerünk rá, nem hogy régebbi világunkra. És ehhez valóban, elég pár fényképet elővenni, sokszor előkotorni, hiszen már a papírkép sem divat, minden és mindenünk digitális lett. Mégis van azért, amihez ragaszkodunk, próbáljuk életben tartani, azon mesterkedünk nap, mint nap, hogy életünk része maradjon – sokszor anélkül, hogy tudatosan átgondolnánk. Inkább ösztönösen, mégis nagyon határozottan küzdünk például azért, hogy szerethessünk, hogy szeressenek, hol szerelemből, hol csupán azért, mert jót tesz a szívünknek-lelkünknek az érzés, szüksége van ránk néhány embernek.

Talán legkevésbé tudatos a szabadság iránti vágyunk, hiszen általában mindenféleképpen korlátozva vagyunk, és csak akkor tartjuk fontosnak, amikor megtapasztaljuk hiányát. Pedig minden máshoz, amit szeretünk, vagy szeretnénk, szabadság kell, annak lehetősége, hogy magunk dönthessünk sorsunkról. Ezt a régiek is nagyon jól tudták, és kimondva-kimondatlanul, de folyamatosan küzdöttek érte. Ahogyan mi is, többnyire csendben, óvatosan, de kitaróan. Néha persze hangosabban, ilyenkor törtek ki a forradalmak, leginkább azért, mert már beszélni sem volt szabad róla.

Szerencsére nem nagyon tudjuk, milyen az, mindenesetre őseink sokszor visszavezették a sajtószabadságra szabadságuk hiányát. Igaz, valójában nem tudták, de látták, érezték, amikor már az újságokban nem írhatják meg bárkinek a véleményét, érzéseit, amikor már csak egy fajta gondolat létezhet, ami előbb-utóbb a többiek kizárását jelenti, akár még az életből is. Nem véletlen, hogy 1848. márciusában Irinyi József megfogalmazta Mit kíván a magyar nemzet? címmel a forradalmárok 12 pontját, hozzá téve még: Legyen béke, szabadság, egyetértés! Mert e három szó megvalósulása nélkül nincs a jövőbe mutató emberi élet. Amihez az első pontban írta le az egyik alapfeltételt: „Kívánjuk a sajtó szabadságát, a cenzúra eltörlését.”

Szintén fontosnak tartották ezt ötvenhat forradalmárai, nem maradhatott ki a sajtószabadság a műegyetemisták tizenhat pontjából sem 1956. október 22-én. A tizenkettedik így szólt: „Teljes vélemény-, szólás- és sajtószabadságot, szabad rádiót követelünk...” Nem véletlen, hogy a forradalmak elbukása után az új hatalmak első intézkedése mindig a sajtószabadság megvonása, a vélemények, illetve az

információ áramlásának korlátozása hol nyílt, hogy bujtatott cenzúra bevezetésével. De a sajtószabadság mellett korántsem lebecsülendő jog a mindenkire kiterjedő szabad véleménynyilvánítás joga, amit valójában csak szűkebb körben tudunk megtenni, és sokszor nem is akarunk másképp. Még többször nem tehetjük, mert nem szoktunk sok ember előtt beszélni, és újságja sem lehet mindenkinek a világ egyetlen országában sem. Vagy mégis van kivétel?

Alighanem kivételek a közösségi oldalak, melyeken ország-világ előtt elmondhatjuk, mit gondolunk emberekről, társadalomról, művésziről, vagy éppen kevésbé művészi alkotásokról. Valójában egyfajta, mindenki számára létező médium, majdhogynem elektronikus újság, ahol mindenki élhet jogaival. Már ha van rá lehetősége, úgy technikai, mint anyagi értelemben. Sokan látják ezt veszélyeztetve az új adótványok kapcsán, és jó páran hangot is adtak véleményüknek egy vasárnapi budapesti tüntetésen. A hírek nagyon vegyesek, ám feltűnő, hogy az internetszolgáltatókra kivetendő különadó nagyobb visszhangot keltett, mint például a cafetéria várható megsarcolása. Dőreség volna azt mondani, hogy a fészbukszabi fontosabb mindennapi megélhetésünkénél, de úgy látszik, a szabadság sokaknak fontos, csakúgy, mint

a szabad véleménynyilvánítás lehetősége. Talán még azoknak is, akik valójában nem élnek vele, csupán nincs más lehetőségük, hogy jelen legyenek világunkban.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

MESE-MESE ÁTKA

Egy szép, napos reggelen a lovas rendőr figyeli az utakat. Észrevesz egy kislényt, aki új biciklijével kerekedik. Odaszól neki:

- Szép új bringád van, a Télapó hozta?
- Igen!
- Na, akkor mond meg neki, hogy jövőre lámpát is hozzon! – s azzal átad egy büntetőcédulát a gyerekeknek. A fiú hallgat, de amikor elindul, csak visszaszól:
- Szép lovad van, ami azt illeti! Csak nem a Télapó hozta?
- De, persze hogy az.
- Na, akkor mond meg a Télapónak, ha jövőre is lovat hoz neked, a farkát a ló alá tegye, ne fölé!!!

Balogh Attila

KEZDŐDIK

A fickó lihegve bemegy a bárba, és odasiet a pulthoz:

- Gyorsan adjon egy dupla whiskyt, míg nem kezdődik!

A csapos tölt neki.

- Adjon még egyet, míg nem kezdődik!

A csapos megint tölt neki. Aztán még egyet, és még egyet, stb. A nyolcadik után megszólal:

- Kezdődik vagy nem, uram, fizetni ki fog?

Mire a fickó: Na látja, már kezdődik...

Márta István